भक्त्या तं पूजयामास शङ्करः परमादरं ॥ ३८ ॥
सुखासने समासीनं स्वस्थं भक्तञ्च पूजितं ।
पप्रच्छ वार्त्तां विनयी विनयेन सुखावहां ॥ ३९ ॥
सर्व्वं तं कथयामास पञ्चरात्रादिकं शुभं ।
वसन्तं वटमूले च स्वर्गे मन्दाकिनीतटे ॥ ४० ॥
योगीन्द्रैरपि सिद्धेन्द्रैर्मुनीन्द्रैश्च स्तुतं प्रभुं ।
ज्ञानामृतं तमुक्त्वा स ब्रह्मलोकं जगाम ह ॥ ४१ ॥
शम्भुश्च कथयामास स्वशिष्यं नारदं मुनिं ।
नारदः कथयामास पुष्करे सूर्य्यपर्व्वणि ॥ ४२ ॥
मां भक्तमनुरक्तञ्च पुण्याहे मुनिसंसदि ।
पञ्चरात्रमिदं शुद्धं भ्रमान्धध्वंसदीपकं ॥ ४३ ॥
रात्रञ्च ज्ञानवचनं ज्ञानं पञ्चविधं स्मृतं ।
तेनेदं पञ्चरात्रञ्च प्रवदन्ति मनीषिणः ॥ ४४ ॥
ज्ञानं परमतत्त्वञ्च जन्ममृत्युजरापहं ।
ततो मृत्युञ्जयः शम्भुः संप्राप कृष्णवक्त्रतः ॥ ४५ ॥
ज्ञानं द्वितीयं परमं मुमुक्षूणाञ्च वाञ्छितं ।
परं मुक्तिप्रदं शुद्धं यतो लीनं हरेः पदे ॥ ४६ ॥
ज्ञानं शुद्धं तृतीयञ्च मङ्गलं कृष्णभक्तिदं ।
तद्दास्यदमभीष्टञ्च यतो दास्यं लभेद्धरेः ॥ ४७ ॥
चतुर्थं यौगिकं ज्ञानं सर्व्वसिद्धिप्रदं परं ।
सर्व्वस्वं योगिनां पुञ्ज सिद्धानाञ्च सुखप्रदं ॥ ४८ ॥
अणिमा लघिमा व्याप्तिः प्राकाम्यं महिमा तथा ।